

Скривена историја четрдесетог стиха - број двадесет осам

Језекиљ број девет

Jeff Pippenger

2026-08-22

Према надахнућу, када је реч о надахнућу, „свака чињеница има свој значај“ и „свако начело има свој значај.“

„Библија садржи сва начела која је људима потребно да разумеју како би били оспособљени било за овај живот било за живот који ће доћи. И та начела сви могу разумети. Нико ко има духа да цени њено учење не може прочитати ниједан одломак из Библије а да из њега не стекне неку корисну мисао. Али највредније поуке Библије не могу се стећи повременим или неповезаним проучавањем. Њен велики систем истине није тако изложен да би га уочио брзоплет или немаран читалац. Многа од њених блага леже дубоко испод површине и могу се задобити једино марљивим истраживањем и непрестаним напором. Истине које сачињавају ту велику целину морају се истражити и сабрати, ‘овде мало, онде мало.’ Исаија 28:10.“

„Када се тако истраже и саберу, показаше се да су савршено прилагођени једни другима. Свако Јеванђеље је допуна осталима, свако пророштво објашњење неког другог, свака истина разрада неке друге истине. Сlike јеврејског домостроја постају јасне посредством јеванђеља. Свако начело у речи Божјој има своје место, свака чињеница свој значај. А целокупна грађевина, у замисли и остварењу, сведочи о своме Аутору. Такву грађевину ниједан ум осим ума Бесконечнога не би могао замислити нити обликовати.“ Education, 123.

Чињеница је да се јеврејски израз „егеб воqер“ налази осам пута у Библији. Он се увек преводи као „вече и јутро“, са изузетком Данила 8:14, где је преведен као „дани“. Према надахнућу, четрнаести стих је „темељ и средишњи стуб адвентне вере“.

„Свето писмо које је, више од свих других, било и темељ и средишњи стуб адвентне вере, била је изјава: ‘До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити.’ [Данило 8:14.]” Велика борба, 409.

Дакле, чињеница је да су „дани“ у том стиху осма појава тог хебрејског израза „седам пута“. И библијска појава Божјег пророчког вођства преводилаца верзије Краља Џејмса намерно је повезала библијску загонетку осмог које припада седморици са стихом који представља једно од два виђења у осмом поглављу. Једна реч преведена као „виђење“ у осмом поглављу јесте хебрејска реч „chazon“, а друга је „mareh“. „Mareh“ значи појава, а виђење „mareh“ јесте виђење Христове појаве у Божјој пророчној Речи. Виђење „mareh“ из Данила 8:14 показује да је Христос требало да се појави и изненада дође у Свој храм 22. октобра 1844. Све ове истине су чињенице, и оне се односе на стих који је средишњи стуб, а средишњи

стуб није доктрина нити пророчанство које се испунило 22. октобра 1844; чињеница је да је тај стих Христос, средишњи стуб.

„Док сам се налазила у овом стању клонућа духа, уснила сам сан који је оставио дубок утисак на мој ум. Сањала сам да видим храм, ка коме је мноштво људи хрлило. Само они који би нашли уточиште у том храму били би спасени када се време приведе крају; сви који би остали напољу били би заувек изгубљени. Мноштво напољу, које је ишло својим разним путевима, исмевало је и ругало се онима који су улазили у храм, говорећи им да је овај план спасења лукава превара, и да у ствари не постоји никаква опасност коју би требало избећи. Некима су чак и силом прилазили да би их спречили да пожуре унутар зидина.“

„Плашећи се да не будем изложена руглу, сматрала сам да је најбоље да сачекам док се мноштво не разиђе, или док не будем могла да уђем а да ме они не примете. Али број људи се, уместо да се смањује, повећавао; и, плашећи се да не буде прекасно, журно сам напустила свој дом и пробијала се кроз гомилу. У својој забринутости да стигнем до храма, нисам запажала нити марила за мноштво које ме је окруживало.“

„Ушавши у ту грађевину, видела сам да је огромни храм био подупрт једним неизмерним стубом, а за њега је било привезано јагње, све изранављено и криво. Ми који смо били присутни као да смо знали да је то јагње било растргнуто и изранављено ради нас. Сви који су улазили у храм морали су доћи пред њега и исповедити своје грехе. Непосредно испред јагњета налазила су се узвишена седишта, на којима је седело мноштво које је изгледало веома срећно. Светлост неба као да је сијала на њиховим лицима, и они су славили Бога и певали песме радосне захвалности које су звучале као музика анђела. То су били они који су дошли пред јагње, исповедили своје грехе, примили опроштење, и сада су у радосном ишчекивању очекивали неки радосни догађај.“

„Чак и након што сам ушла у зграду, обузео ме је страх и осећање стида да се морам понизити пред овим људима; али као да сам била приморана да идем напред, и полако сам се пробијала око стуба да бих стала лицем према јагњету, када затруби труба, храм се затресе, узвици победе уздигоше се од окупљених светих, страховита светлост обасја зграду, а онда све постаде густа тама. Сви ти срећни људи нестали су са том светлошћу, а ја сам остала сама у немој ужасу ноћи.“

„Пробудила сам се у душевној муци и једва сам могла уверити себе да сам сањала. Чинило ми се да је моја судбина запечаћена; да ме је Дух Господњи оставио, и да се никада више неће вратити.“ Experience and Teachings, 24, 25.

Сада се испитује хоћемо ли ући у храм и потом исповедити своје грехе и задобити благослов Његовог оправдања. Овај последњи позив да уђемо у храм окружен је препрекама како би се спречио наш лични улазак, али ако бисмо сада оклевали, бићемо „остављени сами у немој ужасу ноћи“. Али то није моја једина поента.

Сврсисходан нагласак стављен је на овај најважнији стих укључивањем разликовања речи „дани“, која са собом носи пророчку загонетку да је осми од седморице, што је један од точкова у времену запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. У раздобљу запечаћења, протестантски рог и републикански рог шестог царства библијског пророчанства обоје ће испунити загонетку да је осми од седморице. Од осам председника од времена свршетка 1989. године, Трамп је постао шести цар шестог царства, а након што је освојио свој други мандат, постао је осми који је од седморице. У поступању Сједињених Држава при понављању Миланског едикта из 313. године, лаодикијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде постаће филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Време запечаћења завршава се код закона о недељи, где се смртоносна рана папства исцељује, те она тако испуњава загонетку из Откривења седамнаест као осма која је од седморице. Једна чињеница, представљена у једној јеврејској фрази, као једна енглеска реч, доводи стих који поистовећује отварање суда у стих који поистовећује затварање суда у времену запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

Свака чињеница има своје место, и постоји само један израз у којем се у Новом завету јавља бројчана конструкција једног „броја“ помноженог другим „бројем“, а у Старом завету само два. Алфа те „бројчане конструкције“ налази се у Постању.

Ако ће Каин бити освећен седмоструко, заиста ће Ламех седамдесет и седам пута.
Постање 4:24.

Омега „бројчана конструкција“ налази се у Матеју.

Тада му приступи Петар и рече: Господе, колико пута ће брат мој сагрешити против мене, а ја да му опростим? До седам пута? Рече му Исус: Не кажем ти до седам пута, него до седамдесет пута седам. Матеј 18:21, 22.

Ови одломци представљају први и последњи пут у Библији где се један број означава да треба да буде помножен другим бројем. Бројева има много, али алфа Постања и омега Матеја поседују истоветну бројчану структуру и користе иста два броја, „седам“ и „седамдесет“.

Између алфе и омеге; средина, и једино друго место где постоји ова бројчана конструкција, налази се у Левитској двадесет петој. Тамо та два броја нису „седам“ и „седамдесет“, него „седам пута седам година“.

И избројаћеш себи седам седмина година, седам пута по седам година; и време тих седам седмина година биће ти четрдесет и девет година. Левитска 25:8.

Средишња бројчана конструкција поново употребљава број „седам“, али не број „седамдесет“. Одломак у коме се она налази садржи благослов за послушност, а такође и проклетство за непослушност. Благослови ослобађања робова и враћања земље супротстављени су проклетству седам пута, које се четири пута помиње у двадесет шестој глави Левитске књиге. Благослов је обухватао Господње издржавање током година у којима је земља почивала, и двоструки благослов у години Јубилеја, а проклетство двадесет шесте

главе представља пандан у савезном упозорењу ова два поглавља.

Средња бројчана конструкција појављује се у Левитској 25:8 („седам пута по седам година“). Она је одмах упарена са четвороструким судом „седам пута“ из Левитске 26. Тако средња бројчана конструкција представља и благослов и проклетство, образујући двоструко сведочанство у књизи Левитској. Бројчана конструкција било благослова било проклетства Јубилеја смештена је између Ламеховог суда и Исусовог одређења границе времена милости. Све три заједно указују на границу времена милости, која ће, када се оконча, показати једну класу која је благословена и једну класу која је проклета. Алфа и омега, који представљају поруке првог и трећег анђела, указују на четири стотине деведесет као на симбол времена милости. Када се ово повеже са проклетством или благословом Јубилеја, ове чињенице постају важне док приступамо проучавању прве главе, првог стиха Језекиља, који смешта Језекиља у тридесету годину седамнаестог јубиларног циклуса.

Тај јубиларни циклус окончао се 22. октобра 573. године пре Христа и био је предобраз не само 22. октобра 1844. године, него и ускоро долазећег недељног закона. Сада смо у 2026. години, која је четрдесет седма година седамнаестог јубиларног циклуса. Овај јубиларни циклус био је предобличен „седамнаестим“ јубиларним циклусом, у којем је Језекиљ стајао у тридесетој години. Он је стајао у храму, представљајући сто четрдесет и четири хиљаде који су вером ушли у Светињу над светињама на крају суда, као што су то учинили верни после 22. октобра 1844. године. Пропустити „чињеницу“ о томе где се Језекиљ налази у пророчкој историји у првој глави и првом стиху, значи изгубити своје „услерење“.

Након што је видео славу Господњу дату крај реке Хевара, Језекиљ бива понижен до праха, као што су били Данило, Исаија и Јован. Потом сва четири ова примера пружају елементе помазања оних који треба да упуте поруку цркви која неће да види нити да чује.

У књизи пророка Језекиља постоји шест датума који се односе на Јерусалим. Раније смо се бавили првим и последњим датумом, који се налазе у првој глави, првом и другом стиху, а затим у четрдесетој глави, првом стиху. Размотрио сам други датум, који се налази у осмој глави и првом стиху, али само у његовом симболичком представљању, а не одређујући његово место у вези с опсадом и разорењем Јерусалима, а читава књига се окреће око те осовине. Јерусалим је био разорен крајем 586/585. године пре Христа. А у Језекиљу 33:21 долази бегунац са вешћу о паду Јерусалима.

И догоди се дванаесте године нашега ропства, десетог месеца, петог дана у месецу, да дође к мени један који беше утекао из Јерусалима, говорећи: Град је поражен. А рука Господња беше на мени увече, пре него што дође онај који беше утекао; и отвори уста моја док не дође к мени ујутру; и уста моја беху отворена, и не бејаш више нем. Језекиљ 33:21, 22.

Дванаесте године град би поражен, и Језекиљ тада постаје слободан да говори по сопственој вољи. Виђење из осме главе Језекиљеве књиге било је шесте године, дакле отприлике шест година пре него што је град био поражен.

И догоди се шесте године, шестога месеца, петога дана у месецу, док сеђах у својој кући и старешине Јудине сеђаху преда мно, да рука Господа Господа сиђе онде на ме. Језекиљ 8:1.

Следеће године, која беше седма година, старешине потражише Језекиља да упитају Господа.

И догоди се седме године, петога месеца, десетога дана у месецу, да дођоше неки од старешина Израилевих да питају Господа, и седоше преда ме. Језекиљ 20:1.

Затим је у деветој години отпочела опсада која је трајала годину и по.

И опет, девете године, десетога месеца, десетога дана у месецу, дође ми реч Господња говорећи: Сине човечији, запиши себи име овога дана, управо овога истога дана: цар Вавилонски навали на Јерусалим овога истога дана. Језекиљ 24:1, 2.

Сваки од ових датума представља одређене путоказе последњих дана, јер Павле каже да је древни Израил пример онима који живе на свршетку света.

А све им се ово догађало за пример; и написано је за поуку нама, којима су дошли свршетци векова. Зато ко мисли да стоји, нека пази да не падне. 1. Коринћанима 10:11, 12.

Свих шест датума који се тичу Јерусалима јављају се између првог датума у првом поглављу, првом стиху, и последњег датума који се налази у четрдесетом поглављу, првом стиху. Та два датума означавају пету годину из првог поглавља, која је била 592. године пре Христа, и двадесет пету годину из четрдесетог поглавља, која је била 573. године пре Христа. На нивоу „ред по ред“ Језекиљ има једну линију за Египат, која укључује упућивање на Тир, и једну линију за Јерусалим. Линија Египта има седам непосредних путоказа (када је Тир укључен), а Јерусалим их има шест. Уз те две линије стоје и линија Јосије и седамнаести јубиларни циклус. Ипак, линија која је приказана без непосредног датума налази се у четвртом поглављу, а линија четвртог поглавља поседује неколико точкова које је Језекиљ видео када је погледао у Светињу над светињама. Она је такође обременењена са неколико симболичких истина.

430

Број четири стотине и тридесет представља вечни савез, а у четвртом поглављу Господ употребљава Језекиља као живу причу у поређењу, причу у поређењу која укључује број четири стотине и тридесет.

И ти, сине човечији, узми себи једну циглу, и стави је преда се, па на њој нацртај град, Јерусалим. И опколи га, и подигни утврђење против њега, и набаци насип против њега; постави и логор против њега, и постави овнове за пробијање унаоколо против њега. Уз то узми себи и гвоздени тигањ, и постави га као гвоздени зид између себе и града; и окрени лице своје према њему, и он ће бити под опсадом, и ти ћеш га опседати. То нека буде знак дому Израилевом. Лези и на леву страну своју, и положи безакоње дома

Израиљева на њу; према броју дана колико ћеш лежати на њој, носићеш њихово безакоње. Јер сам ти одредио године њиховога безакоња према броју дана, три стотине и деведесет дана; тако ћеш носити безакоње дома Израиљева. А кад их навршиш, опет лези на десну страну своју, и носићеш безакоње дома Јудина четрдесет дана: одредио сам ти дан за годину. Зато окрени лице своје према опсади Јерусалима, и нека ти мишица буде откривена, и пророкуј против њега. И гле, метнућу на те узице, и нећеш се окретати с једне стране на другу, док не навршиш дане своје опсаде. Језекиљ 4:1–8.

Опсада Јерусалима, како је приказана код Језекиља, јесте „знак“, као што је и опсада Јерусалима коју је извео Цестије године 66. Говорећи о томе како је Исус указао на разорење Јерусалима, сестра Вајт нас обавештава да је „непосредно“ испуњење разорења Јерусалима у последњим данима. Знак разорења над два сведока, представљена Навуходоносором и Цестијем, показује да је знак опсаде знак приближавајућег недељног закона.

Дан за годину

У одломку који разматрамо такође видимо омега библијску референцу на прворазредно правило пророчког тумачења Вилијама Милера у темељном покрету порука првог и другог анђела. Алфа начела дан за годину такође је била симбол омеге, јер је алфа начела дан за годину изложена у књизи Бројева као десета и последња проба, у којој је Израиљ пао, и тако навукао на себе смрт у пустињи током четрдесет година лутања по пустињи.

И деца ваша лутаће по пустињи четрдесет година, и носиће блуд ваш, док се лешеве ваши не истроше у пустињи. Према броју дана у које сте уходили земљу, четрдесет дана, сваки дан за годину, носићете безакоња своја четрдесет година, и познаћете раскид обећања мога. Ја Господ рекох: заиста ћу то учинити свему овом злом збору, који се скупипо против мене; у овој пустињи они ће бити истребљени, и онде ће помрети. Бројеви 14:33–35.

Пророчке импликације тога да се начело дан за годину препознаје у завршној побуну десетоотвореног процеса кушања који започиње преласком преко Црвеног мора, и да се исто то начело поново објављује када Јерусалим треба да буде опколjen и разорен, морају се разумети и применити на одломак који разматрамо, као и значај тога да је „опсада“ „знак“.

Линија историје која се сабира при употреби „опсаде“ Јерусалима као знака мора бити препозната, јер она, да тако кажемо, постаје „осовина“, а метафорички говорећи, за знак опсаде везани су многи жбице. Знак опсаде је можда најважнији одломак у Језекиљу, и тај знак допушта Лаву из племена Јудина да изведе савршенство из онога што се Језекиљу у почетку чинило као пометња. „Знак“ опсаде, начело година за дан и пророчке линије сабране опсадом, морају се разматрати у контексту да четири стотине и тридесет представља вечни завет.

Завет

И рече Авраму: Знај зацело да ће семе твоје бити дошљак у земљи која није њихова, и служиће им; и мучиће их четири стотине година. 1. Мојсијева 15:13.

Господ је ступио у завет с Авраамом кроз поступак од три корака, и први од та три корака укључивао је пророчанство да ће Авраамови потомци бити заробљеници у Египту четири стотине година. У другом кораку Аврааму је дат обред обрезања, а трећи корак била је жртва Исака на гори Морији. Четири стотине година било је означено у алфи трију корака које је Господ предузео у подизању и ступању у завет с изабраним народом. Тај изабрани заветни народ био је разведен од Бога приликом каменовања Стефана 34. године, а након тога Павле, изабрани апостол незнабожаца, означио је тих четири стотине година као — четири стотине и тридесет година.

А ово кажем: завет, који је Бог раније потврдио у Христу, закон, који је дошао четири стотине и тридесет година касније, не може поништити, да обећање учини без дејства. 1. Мојсијева 3:17.

Број који представља завет јесте четири стотине и тридесет, али два сведока, Аврам и Саул, којима су имена била промењена у Авраам и Павле, редом, указују на два различита раздобља која сачињавају пуни број од четири стотине и тридесет. Када Бог промени име неке душе, то је симбол заветног односа између те душе и Бога. Четири стотине и тридесет година, дакле, јесу збир који настаје сабирањем два различита броја, као што су Авраамових четири стотине и Павлов додатак од тридесет. Језекиљ је лежао на своме левом боку три стотине и деведесет дана, а потом на десном боку четрдесет дана; указујући на два броја чији је укупан збир четири стотине и тридесет.

У једанаестом поглављу Књиге Постања, савез смрти који је настао непосредно после потопа кроз Невродову побуну указује на разликовање између два савеза. Обележја вавилонске куле сведоче о сатанском савезном народу начела „спаси самога себе“, који је требало да буде осуђен и расејан. У истом поглављу, родослов Јевреја уводи се рођењем Евера, чиме се означава почетак изабраног народа да представља савез живота, насупрот Невродовом савезу смрти.

И Евер поживе тридесет и четири године, и роди Фалека. А пошто роди Фалека, поживе Евер четири стотине и тридесет година, и рађаше синове и кћери. И Фалек поживе тридесет година, и роди Рагаву. Постање 11:16–18.

У десетој глави Постања најпре се помињу Евер и Фалек.

И Еверу се родише два сина: једном беше име Фалек, јер се у његове дане подели земља; а брату његову име беше Јектан. 1. Мојсијева 10:25.

Пелег значи подела или расцеп, и у данима Пелеговим подела двеју класа заветног народа обележена је историјом вавилонске куле и Невродове побуне. Евер је поживео четири стотине шездесет и четири године, али пошто се родио Пелег (подела), живео је четири стотине и тридесет година. Свака чињеница има свој значај, а четири стотине и тридесет јесте број који Павле приписује Авраамовом заветном пророчанству. Иако се број четири

стотине и тридесет поистовећује са Еверовим животом после Пелеговог рођења, прве тридесет и четири године његовог живота исказане су као „четири и тридесет година“, што је, наравно, тридесет и четири године, али у самом једноставном исказу тих тридесет и четири година стоји „четири“ и „тридесет“ (430). Потом долази четири стотине и тридесет, а затим први исказ о Пелеговом животу гласи: „тридесет.“

Евер је корен имена Јеврејин, и то је прво помињање Јевреја, који су требало да буду изабрани народ савеза. Евер значи прећи преко, те тако представља народ савеза који прелази са земље на нову земљу, као што су то учинила Аврамова деца када су прешла преко Црвеног мора у Обећану земљу. Четрдесетогодишње лутање по пустињи ометало је то прелажење, али су на крају четрдесет година прешли преко Јордана у Обећану земљу, чиме су предобразили коначно прелажење Божјег народа. Фалек представља историју када је подела човечанства на два народа савеза први пут настала код Невродове куле. Символ Невродовог савеза смрти јесте пометња, а симбол јеврејског савеза живота јесу четири стотине и тридесет година Еверовог живота пре поделе коју представља Фалек. Име Фалек такође означава симболичку нумеричку истину, јер се четири стотине и тридесет година Еверовог живота деле на два броја, а Фалек представља разликовање четири стотине од броја тридесет.

Четири стотине и тридесет имају два дела. Четири стотине година Аврамовог завета, заједно са додатних тридесет година које је означио Павле. Пораст знања који производи коначно пробуђење Божјег народа представљен је у дванаестом поглављу Данила, где је дводелни симбол вечног завета посебно идентификован, и изложен је у стиховима 9/11.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена краја. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће безбожно чинити; и нико од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. И од времена када буде укинута свагдашња жртва и постављена гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Данило 12:9–11.

Завршно отпечаћење које производи тростепени процес испитивања, представљен у десетом стиху као „очишћени, и убелјени, и окушани“, повезано је са хиљаду двеста и деведесет година. Пионирско разумевање овога стиха јесте да је уклањање отпора паганизма 508. године започело тридесетогодишњи процес који је довео до успостављања папства као петог царства библијског пророштва 538. године, које је затим владало као пето царство библијског пророштва све док се хиљаду двеста и шездесет година нису окончале 1798. године. Тридесет година од 508. до 538. такође Павле у 2. Солуњанима представља као „најпре отпад“.

У 2. Солуњанима предмет је однос између паганског Рима и папског Рима, односно четвртог и петог царства пророштва. Управо је у овом поглављу Посланице Солуњанима Вилијам Милер открио да „свагдашња“ у књизи пророка Данила представља пагански Рим, а Милер је даље открио и да је „свагдашња“ у Данилу увек приказана у вези са гадошћу или преступом опустошења. Гадост и преступ опустошења у књизи пророка Данила

представљају оно што Јован у књизи Откривења означава као лик звери и жиг звери, редом.

Вилијам Милер је већину, ако не и све, својих пророчких примена засновао на свом поистовећењу двеју пустошећих сила, представљених као „свакодневна“ (пагански Рим), и друге пустошеће силе, која је изражена на два начина: као преступ опустошења (сједињење цркве и државе), у Откривењу — као икона звери (папска пророчка структура), и гадост опустошења (обожавање сунца), у Откривењу — као жиг звери. Разумевање које је Милер извео из Павловог излагања у 2. Солуњанима било је једно од првенствених темељних разумевања код Милера, који је симбол темеља адвентизма. Павле тврди да су они који не љубе истину представљени у другој глави 2. Солуњанима они који примају силу заблуде.

У Данилова три стиха (Данило 12:9–11), симболичко разумевање у последњим данима не може обухватати примену времена, јер од 22. октобра 1844. године примена пророчког времена више не важи. Стихови 9–11 представљају два различита периода од тридесет година и хиљаду двеста шездесет година. Број четрдесет и број хиљаду двеста шездесет обоје су симболи пророчке пустиње и у пророчком смислу су међусобно заменљиви. Стога се хиљаду двеста шездесет може разумети као четрдесет, а четрдесет је десетак од четири стотине. Стихови 9–11 симболизују број вечног завета, како је представљен четирима стотинама (Авраам) у вези са тридесет (Павле). „Пустуња“ представљена са „хиљаду двеста шездесет“ усклађује се са „пустуњом“ од „четрдесет“, а четири је десетак од четири стотине. Тридесет је тридесет. Четири стотине тридесет настаје када се броју четири стотине дода број тридесет, што је у четвртом поглављу Језекиља представљено као три стотине деведесет додато броју четрдесет.

Стихови 9/11 у дванаестом поглављу представљају средиште три пророчка раздобља у том поглављу, и они су символ вечног завета који је распечаћен у последње дане.

Распечаћивање значења четири стотине и тридесет у последње дане извршава се у четвртом поглављу Језекиља.

Лав из племена Јудина сада скида печате са последње опомене онима који су вером ушли у Светињу над светињама са Језекиљем, Јованом, Данилом и Исаијом. Та истина се отвара у вези са уздицањем оних који су представљени не само као прогнаници Израиљеви, него и као застава сто четрдесет и четири хиљаде. Та истина је постављена у оквир завета представљеног Авраамових четири стотине година, у вези са заветом представљеним Павлових тридесет година. Та истина је изложена у стиховима 9–11 дванаесте главе Данила, који представљају средину три симболичка периода, које су Милерити исправно разумели. Средишња истина 9/11, која се скида са печата у дванаестој глави Данила, представљена је у Језекиљевих три стотине и деведесет дана и четрдесет дана. Ти дани се отварају Језекиљу у тридесетој години седамнаестог јубиларног циклуса, а Језекиљ, као свештеник, представља свештенство сто четрдесет и четири хиљаде, који се налазе на средишњем испиту, од три испита.

Језекиљ је означен у оквиру испита храма „петог дана“ „четвртог месеца“, што је у милеритској историји означавало саму средину („на половини пута“) седмих месеци који су

започели првим разочарањем 19. априла 1844. године, а окончали се 22. октобра исте године.

„У лето 1844. године, на половини раздобља између времена када се у почетку мислило да ће се 2300 дана завршити и јесени исте године, до које се касније увидело да се они протежу, објављена је порука управо речима Светога писма: ‘Гле, Женик иде!’“ Велика борба, 398.

21. јула 1844. године било је на средини седам светих месеци, и тога датума Самјуел Сноу налазио се у Бостонском Табернакулу излажући своју поруку Поноћног вапаја. Тамо је, по први пут у једном јавном излагању, „објавио самим речима Светога писма: ‘Ево, женик иде!’“ Ми сада, у симболичком смислу, стојимо са Језекиљем у Бостонском Табернакулу, непосредно пре него што уздизање весника поноћног вапаја изађе као плимни талас. Пророчки процес уздизања заставе приказан је у пророчној линији ислама у деветом поглављу Откривења. Четврто поглавље Језекиљево пружа другог сведока и закључак тог пророчанства од три стотине деведесет и једне године и петнаест дана, и то чини у четвртом поглављу.

Наставићемо са овим темама у следећем чланку.